

II Curs de Filologia Valenciana - IV Simposi de Filologia Valenciana (València, del 9 a l'11 de maig de 2000).- Sota la doble etiqueta II Curs de Filologia Valenciana - IV Simposi de Filologia Valenciana i el corollari «en honor de Joan Veny», el Dpt. de Filologia Catalana de la Univ. de València va organitzar, entre el 9 i l'11 de maig de 2000, una trobada d'estudiosos de la realitat (socio)lingüística valenciana.

El fet que la Sala d'Actes de la Facultat de Filologia hagués patit un esfondrament del sostre va motivar que la ubicació inicialment prevista de les sessions es traslladés a la Sala d'Actes Joan Fuster de la Facultat d'Història i Geografia (dies 9 i 10) i a l'Auditori Muntaner del Col·legi Lluís Vives (dia 11).

El disseny de la trobada donava un clar protagonisme a les ponències encomanades (se'n van llegir un total de 27), però també reservava un espai per a les comunicacions (7). Les ponències es van agrupar en tres àmbits, tot i que de vegades alguna assignació no acabés de trobar un encaix del tot còmode: *a)* Fonts i mètodes per a l'estudi del valencià; *b)* Temes bàsics i problemes pendents; *c)* Parlars concrets.

Acabat l'acte d'inauguració, a càrrec de Ferran Carbó, Carme Barceló i Joaquim Martí, Jordi Colomina (Univ. d'Alacant) va encetar les intervencions del primer àmbit (a) a propòsit d'una presentació de la metodologia i dels continguts de l'*Atlas Lingüístic de la Comunitat Valenciana (ALCV)*, actualment en vies de publicació. Vicent Garcia Perales (CEU San Pablo), també des d'una òptica geolingüística, va aportar interessants informacions sobre el valencià de fa 50 anys a través de l'estudi de les dades que apareixen a l'*Atlas Lingüístic de la Península Ibérica (ALPI)*. Xavier Giralt (Univ. de Saragossa) va realitzar una anàlisi contrastiva de les varietats ribagorçana i valenciana.

Les reflexions de caràcter sociolingüístic es van abordar des de diferents perspectives. Brauli Montoya (Univ. d'Alacant) va parlar, amb gran profusió de dades estadístiques, de l'evolució demolingüística del sud valencià des de la restauració democràtica (1975-1994). El contacte de llengües català-castellà i la competència lingüística que en resulta van ser objecte d'atenció de la ponència de Josep Ramon Gómez Molina (Univ. de València). Eugeni Sempere Reig ens apropà a la qüestió de la substitució lingüística mitjançant l'anàlisi dels criteris seguits en l'elaboració del seu llibre *El valencià en perill d'extinció*. I, finalment, els efectes de l'estandardització en la variació diatòpica van ser presentats, prenent com a referent tot el català occidental, per Ramon Sistac (Univ. de Lleida); i, a propòsit del tortosí (escapçat administrativament), Miquel Àngel Pradilla (Univ. Rovira i Virgili) va presentar una proposta d'intervenció planificadora des de l'anomenat *corpus planning*.

Dues ponències es van ocupar de la interrelació entre llengua i cultura. D'una banda, Ricard Morant i Miquel Penyarroja (Univ. de València) van posar damunt de la taula l'interès pels estudis de cultura popular. De l'altra, Pelegrí Sancho (Univ. de València) s'ocupà d'un tema molt poc fressat com és el de la fraseologia del valencià col·loquial. Els continguts del primer àmbit acabarien amb una presentació de la profunda imbricació entre els estudis de dialectologia i d'història de la llengua, a càrrec de Miquel Nicolàs (Univ. de València).

El segon àmbit (b) va acollir diverses intervencions que donaren compte del valencià des de les vessants sincrònica i diacrònica. Des d'una perspectiva sincrònica, Abelard Saragossà (Univ. de València) i Manuel Sifre (Univ. Jaume I) van parlar de sintaxi (sintaxi normativa vs. sintaxi col·loquial) i de morfologia verbal, respectivament. I Josep Lacreu (Conselleria de Cultura, Educació i Ciència) i Vicent Pitarch (IEC) parlaren sobre estàndard i normativa, respectivament: el primer va posar damunt la taula els criteris fonamentals que, al seu parer, hauria de seguir el model formal valencià; mentre que el segon inventarià els diferents referents normatius que han menat a l'actual model emprat majoritàriament per la societat valenciana.

L'orientació diacrònica va arribar de la mà de Josep Martines (Univ. d'Alacant), que disertà sobre la importància de la documentació històrica en l'estudi del valencià actual. En una intervenció complementària, Joaquim Martí (Univ. de València) visualitzà el valencià dels segles XVI al XVIII a través de les edicions de textos. I, finalment, Manuel Pérez Saldanya (Univ. de València) va il·lustrar l'origen fonològic d'algunes particularitats morfològiques.

El darrer bloc de ponències (c) tractà parlars concrets: Vicent Beltran (Univ. d'Alacant) caracteritzà els parlars de la Marina i José Enrique Gargallo (Univ. de Barcelona), els parlars xurros. Des d'una òptica contrastiva, d'una banda, Hèctor Moret va tractar el contínuum que s'estableix entre els parlars valencians i els del baix Aragó, i, de l'altra, Joan Antoni Sempere (Univ. de San José, USA) va abordar alguns aspectes del contacte català-castellà a Múrcia.

Quant a les aplicacions pràctiques, els àmbits presentats foren els següents: Diari de les Corts Valencianes (Rosanna Pasqual), Diari Oficial de la Generalitat Valenciana (Francesc Llopis), la Bíblia Valenciana (Antoni López), l'escola (Joan Ponsoda i Carles Segura, de la Univ. d'Alacant).

Mestre Veny, amb la seua proverbial bonhomia i pregona saviesa, va cloure aquesta magnífica trobada d'especialistes amb una brillant intervenció sobre el valencià en l'*Atlas Lingüístic del Domini Català*. [M. A. P. C.]